

ЛАРИСА ЙОН

НЕУДЪРЖИМО
ЖЕЛАНИЕ

книга втора

ДЕМОНИКА

Превод
Тони Цонева-Савова

Еклиптик

София

Пролог

Преди 3 години...

– Мъртвъв е. Отбележи времето на смъртта.

Шейд не обърна внимание на думите, а започна нова серия от натискания върху гърдния кош. При всяко едно от тях изпод ръцете му се разнасяше звукът от пропукването на ребрата на шифтъра.

Хиляда и едно – натискане, *изпукване*. Хиляда и две – натискане, *изпукване*. Сърцето на Шейд неистово туптеше като за минута изпомпваше толкова кръв, че с нея спокойно можеше да се захрани топлоцентралата на Централната подземна болница. Ала в гърдите на пациента му не се усещаше дори искрица живот. Хиляда и три – *изпукване*. Напрегнатите му мускули болезнено се втвърдиха, схванати след безкрайно дългото стоене на колене до окървавеното тяло. Хиляда и четири – *изпукване*. През родовия му знак, покриващ дясната ръка от рамото до пръстите, премина лека тръпка – Шейд направи опит с помощта на дара си да накара сърцето на нещастния шифтър да загупти отново.

– Шейд! Достатъчно! – Скалк – негова доведена сестра и колежка в отделението на Бърза помощ – сложи изящната си бледа длан върху рамото му. – Направихме всичко възможно.

Да, Скалк беше права, но от това не му олекна. Нямахте сили дори да изругае както трябва. Той просто прекрати натиска върху сърцето и седна върху мръсния под на изоставената пивоварна. Дишането му все още беше тежко, ръцете му трепереха от пренапрежението, а стетоскопът тежеше на врата му като камък.

Вгледан в очи на мъртвия, той проскръца със зъби. Почти дете. На не повече от четиринадесет години. И вероятно

съвсем скоро се беше научило да се трансформира от човек във... в каквото и да беше там. Издаваше го типичният белег – петното във вид на червена звезда, което едва се беше сформирало зад ухото му.

– Шибана работа! – измърмори Шейд, докато се изправяше на крака. Наблизо стояха двама псевдоангели, които се бяха обадили на Бърза помощ. Зловещият блясък в очите им изобщо не се връзваше с нежния им и невинен вид.

– Видяхте ли кой го остави тук? – попита Шейд.

Едната от Псевдоангелите поклати глава и златистите ѝ коси се разпиляха върху бялата дреха.

– Той просто си лежеше. Като умиротворен.

– Умиротворен? След като липсват половината от вътрешните му органи?

Другият женски Псевдоангел се усмихна.

– Колко си чувствителен! – и прокара предизвикателно пръсти по гърдите си, които надничаха от прекалено дълбокото деколте; деколте, което никога не би могло да бъде видяно върху истински Ангел.

– Нека ти помогнем да се отпуснеш, инкуб.

– Да – измърка и другата. – Винаги съм харесвала мъже в униформа.

Приятелката ѝ кимна в знак на съгласие.

– Верагод много обича да се навърта в полицейските участъци.

– Ммм... – Псевдоангелът, чието име беше Верагод, намота кичур коса на пръста си и гладният ѝ поглед се плъзна по Шейд от горе до долу. – Мисля, че изпитвам нужда да се пренасоча към лекарите.

Черната униформа на лекар от Бърза помощ, която наподобяваше военна, възбуждаше жените дори когато Шейд не излъчваше свойствените за Семинусите феромони. И за пръв път в живота си той изобщо не беше изкушен от мисълта да се изуча с двете прекрасни жени. Беше уморен, ядосан и направо му се гадеше от факта, че напоследък постоянно откриваше трупове на разчленени демони. На никого не му пукаше, че някой убиваше демоните, а после продаваше органите им на черния пазар на Преизподнята. Тази практика бе наложена още от древни времена и затова сега не вълнуваше никого.

Шейд се оказа един от малцината, на когото му пукаше за убитите. Защото именно него викаха при жертвите. Защото отиваше независимо колко лоши бяха изгледите. И защото болшинството от тях въобще не бяха мъртви, а се намираха между живота и смъртта.

Скалк прибра радиостанцията и бръкна в чантата за нов чифт ръкавици.

– Шифтърите прекалено дълго се разлагат в света на смъртните и затова Ейд иска да вземем тялото в ЦПБ. Да го опаковаме. Тук приключихме.

Да, определено тук приключиха. В последно време прекалено много повиквания свършваха точно по този начин.

Ругаейки, Шейд помогна на Скалк да положат тялото върху носилката и я избута до автомобила на Бърза помощ. Черният автомобил – единият от двата, с които разполагаше ЦПБ – се намираше под защитно заклинание, което му позволяваше да остане незабелязан от обикновените хора. Но на това място нямаха нужда от него – намираха се в тих, някога промишлен район на Ню Йорк, но по-късно изоставен по времето на „сухия режим“. Едва наскоро бяха започнали да строят жилища тук.

– Да тръгваме – каза Скалк и затвори вратата на автомобила.

Беше неин ред да шофира, затова Шейд се качи на седалката до нея, пхна в устата си нова дъвка и започна да попълва медицинския формуляр, задължителен при повикванията на Бърза помощ.

„От какво се оплаква пациентът?“

От липса на признаци на живот вследствие на отстранени вътрешни органи.

„Как реагира пациентът на лечението?“

Като си остана мъртъв, мамка му.

– Шибана работа! – Шейд захвърли химикалката върху таблото. – Задъне...

Той замълча по средата на думата и изведнъж се разтреसे от зародилия се в гърдите му тътен. Сякаш самата му душа беше станала епицентър на земетресение.

Болката заливаше тялото му вълна след вълна, докато агонията не го прикова към седалката.

– Шейд? Какво става? *Шейд?!* – Скалк започна да раз-

търсва рамото му, но той почти не усети. Помъчи се да отвори вратата на автомобила и успя. Зарадва се, че все още не бяха успели да потеглят, и буквално се изсипа на улицата.

Коленете му се врязаха в асфалта с такава сила, че Шейд чу звука от удара дори през грохота на кръвта в ушите си. Обви ръце около корема си и се загърчи по земята. Пред очите му се спусна мрак, който обзе съзнанието му. Някой от братята му току-що беше умрял. Но кой? О, Богове, *кой?*

Шейд се опита с помощта на връзката им на ментално ниво да намери Рейт – брата, който беше пълна негова противоположност. Не усети нищо. Изобщо не го почувства. Всяка глътка въздух му се удаваше със сила, но той не спираше да опитва да усети присъствието му. Отново нищо. От страна на Роуг също беше пълно мълчание.

Някак много отдалеч до него долиташе гласа на Скалк, която говореше по телефона с дежурната медицинска сестра на име Солис.

– Скалк... – простена Шейд.

Скалк приседна до него.

– Дръж се – окуражи го тя, докато слушаше събеседничката си по телефона. – Значи така. Солис каза, че Роуг е отишъл в „Бриймстоун“. Бясна е, защото той не я е взел със себе си, но тя все пак възнамерява да отиде. Не знае къде са Ейдолон и Рейт, но и двамата са отказали да прекарат вечерта с Роуг.

Нищо чудно. Нито един Семинус със здрав разум няма да отиде в демонически клуб, където би могъл да получи толкова женско внимание, че да изгуби връзка със света за няколко дни. Или нещо още по-лошо – да умре от ноктите на някой ревнив мъж. Макар че Роуг никога не се беше отличавал с разумност.

Шейд простена и се опита да преглътне. Малко по малко в състилия се мрак се прояви проблясък. Рейт. Той усети жизнената му сила. Хвала на Боговете! Облекчението го заля като вълна, но за кратко. Той все още не усещаше присъствието на Ейдолон. Без да вижда нищо пред себе си, Шейд протегна ръка така, сякаш можеше да се докосне до брат си. Но ръката му беше поета от Скалк, която сплете пръсти с неговите.

– Дишай, Бледна сянка – прошепна тя детското му про-

звище, което му беше измислила преди осемдесет години.
– Ще го преживеем.

Не и ако Ейдолон беше мъртъв. По дяволите, именно Ейд беше свързващото звено между братята! Той можеше да накара Роуг да се вземе в ръце и да удържи Рейт от възможността да извърши поредната глупост.

Шейд затрепери. *Ейдолон!* Беше жив.

Болката му утихна, но в душата му се появи ужасяваща празнота.

Поредната загуба. Семинусите имаха силна братска връзка помежду си и когато един от тях умреше, той вземаше със себе си частичка от живите. Преживял тридесет и седем подобни случая на смърт, Шейд се усещаше като решето.

– Кой? – тихо попита Скалк.

– Роуг – вдиша конвулсивно той. – Роуг е мъртъв.

– Съжалявам.

– Да, аз също – автоматично отговори той. Колкото и да не искаше да си го признае, в този момент светът беше станал по-добър.

Глава 1

*Пътешествайки по долината
на сенките, помни: сенките се
отблъскват със светлина.*

Остин О'Мейли

Повече от 20 години Шейд не се беше събуждал на пода с диво главоболие, без да има представа къде се намира. Усети тежестта от оковите си и се усмихна, когато чу звънтенето на веригите. Беше изминало прекалено много време, откакто се беше озовал за последен път в подобна ситуация. При това окован.

Страхотно!

Разбира се, повече му харесваше, когато оковите бяха на жените, а не върху него, но... Определено щеше да го преживее.

– Шейд...

Женският глас му беше познат, но грохотът в ушите му пречеше да си спомни името. А нямаше сили да отвори очи.

– Шейд, събуди се! – разтърси го за рамото нечия ръка. Но не с нежност, каквато се очакваше от жената, с която беше прекарал нощта. Проклятие, тя трябваше да го събуди, като го поеме в уста и... – Шейд, дяволите да те вземат, *събуди се!*

Стенейки, той се извъртя по гръб и трепни от острата болка, която го прониза в тила.

– Буден съм, сладка. Буден съм. Качвай се върху мен. Сега ще продължим.

– Благодаря ти, но съм пас. И ако ме наречеш още веднъж сладка, ще ти изтръгна езика.

Шейд едва успя да повдигне клепачи. Той примигна и

се опита да види лицето на жената, надвесена над него, но всичко пред очите му се завъртя. Насили се и примигна още веднъж.

– Руна?

– О, нима помниш името ми? Чакай малко! Ей сега ще припадна от изненада.

Нямаше нужда да иронизира. Да, той помнеше името ѝ. Тя се оказа най-горещата от всички смъртни жени, преминали през леглото му. Дългите кичури с цвят на разтопен карамел на допир бяха гладки като коприна. Беше толкова приятно да ги усеща с кожата на гърдите, корема и бедрата си, когато жената прокарваше пътечки от целувки по цялото му тяло. Устните ѝ бяха меки и чувствени, такива, които лесно се извиваха в порочна усмивка, точно отражение на неговите диви желания. Светлокафявите очи бяха подчертани от нежна и златиста кожа, която се разтапяше върху езика му като захарен памук.

Шейд не я беше виждал почти от година. От онази нощ. Когато тя избяга и сякаш изчезна от лицето на Земята.

– Защо си тук? Защо аз съм тук? – и той огледа помещението, тънещо в мрак. – И къде е това тук?

Първата му мисъл беше, че са го заловили убийците от Егида, но мястото беше прекалено зловещо дори за онези копелета.

– Можеш ли да седнеш? – Руна му помогна да се изправи, но в старанието си го дръпна прекалено рязко и главата му отново се завъртя. Жената успя да го облегне на стената с неподозирана сила; с много по-голяма сила, отколкото можеше да се очаква от нея. Шейд не оказа съпротива и с благодарност се облегна на прохладните и влажни камъни. Това накара гаденето му малко да поотмине.

– Казвай! – настоя той. Започваше да подозира, че главата не го боли от прекалено много секс – нямаше начин да е окован, а да се чувства толкова зле. И при това до жената, която с голяма вероятност мечтаеше да му забие нож в гърба.

Руна изсумтя.

– Ти си все същото самовлюбено копеле.

– Учудващо, нали?

– Не бих казала – и тя положи длан върху челото му, но той отблъсна ръката ѝ. Като смъртна Руна нямаше как да

знае, че нормалната му температура е по-висока от тази на смъртните. Освен това, от докосванията ѝ го побиваха тръпки, което изобщо не беше добре.

– Е? Къде сме? – мястото приличаше повече на затвор в някакво голямо подземие или тъмница. От тавана постоянно капеше, на пода беше постлана слама, а в железните свещници по каменните стени мъждукаха пламъчетата на запалени свещи.

Ад и Преизподня! Сякаш беше попаднал в някакъв нискобюджетен филм на ужасите.

– Не зная къде сме. Но ми се струва, че похитителите ни са четирима... Или поне четирима различни демони идваха тук, долу, за да ни хранят. Самите те се наричат стражи.

Да, страхотна ситуация!

– Говориш в множествено число?

– Аз съм тук вече седмица. В килиите има и други. Стражите или отвеждат някого, или водят други...

Той успя да огледа тялото си. Лявата китка и левият му глезен бяха оковани с дебела верига. Руна беше прикована към противоположната стена, но нейните окови бяха на десния глезен. Тя беше облечена с джинси и прилепнала тениска без ръкави. Шейд би могъл да се порадва на вида ѝ, ако не осъзнаваше факта, че се е превърнал в нечий пленник. Руна изглеждаше по-различно, отколкото си я спомняше. Когато се срещнаха – ако с тази дума можеше да се нарече чукането им като обезумели – тя беше кротка, неуверена и лесно управляема, което идеално задоволяваше необходимостта му от доминиране. Макар в крайна сметка да му стана скучно.

Тялото под консервативните рокли и панталони беше толкова нежно, гладко и меко, *докато сега...* Сега Руна беше станала дяволски сексуална. Тя беше оформила мускулите си и Шейд беше готов да се закълне, че дори се беше променила и на височина. Износените дънки я обвиваха като втора кожа, а черната тениска обрисуваше гърди, които бяха станали по-големи. И сега идеално подхождаха на дланите му. И на устните.

Мислите му в тази посока доведоха единствено към напълно неподходящата му възбуда.

Но в действителност като семинаус Шейд винаги беше в това състояние.

– Кога ме доведоха тук?

– Миналата нощ.

Той тръсна глава в опит да прогони мъглата, която скри-ваше спомените му. Миналата нощ... Миналата нощ... Какво прави той миналата нощ? Я чакай малко... Шейд беше с облеклото на лекар от Бърза помощ. Той помнеше как отиде на работа, как надникна при Ейдолон и се съдърпа с Рейт. Новият доктор – смъртен на име Кайнан – ги разтърва, като изсипа и върху двама им натриев хлорид.

Все същата рутина в единствената болница за демони.

Шейд и Скалк излязоха след повикване, за да окажат първа помощ на ранен вампир при месопреработвателния завод в Ню Йорк. Те бяха влезли в зданието и... от тук ната-тък спомените на Шейд се губеха.

– Доведоха ли някого друго с мен? Жена?

– Амбър-демона ли?

Сърцето на Шейд заблъска в гърдите му като парен чук.

– Амбър е била с мен? – Руна кимна и той дори не се за-пита откъде знае тя за съществуването им. – Къде е тя?

– С нея ли спиш? – прорязва тъмнината недоволният ѝ глас.

– Тя ми е сестра. Нямам време за твоята ревност.

– Защо имам впечатление, че времето ти е недостатъчно – каза Руна малко по-меко. – Съжалявам, но не зная какво са направили със сестра ти. Отведоха я съвсем скоро – и тя се отдръпна. Шейд се досети, че Руна толкова се беше отдалечила от стената, колкото позволяваше веригата ѝ. – Не приличаш на нея.

Той не се впусна в обяснения, защо се беше случило така, че двамата със сестра му принадлежаха към различни видове демони. Но и Руна не настоя. Вместо това тя не сваляше очи от него, докато той напрегнато изучаваше решетката на вратата в опит да оцени надеждността ѝ. Но дори тя да беше от картон, той нямаше да може да направи нищо, освен ако не разкъсаше веригата, с която беше закрепен към стената.

– Ще успеем да избягаме само ако стражите се приближат до нас – каза Руна.

– Нали каза, че носят храна.

– Да, но те само открехват вратата и бутат чинията с пръчка. Не се приближават.

– Кои са тези „те“?

– Мисля... мисля, че са тези, които вие – демоните – наричате упири.

Кръвното налягане на Шейд рязко спадна.

– Какво? Защо смяташ така?

– Защото така ги нарече някой от съседната килия.

Упири. Но не тези митологическите, хранещи се с плът същества, от които толкова се страхуваха смъртните. Не, упирите бяха кошмар и за демоните... вторите по смъртоносност след Егида. Така наричаха всеки – демон или човек – който похищаваше вампири, шифтъри, демони и който вземаше някои от вътрешните им органи, с цел да ги продаде на черния пазар на Преизподнята. Упирите винаги са били жестоки, но през последните няколко години бяха станали още по-безжалостни. Сега те не само вземаха органите, но ги вадеха, докато нещастната им жертва беше все още жива.

Миналата година Шейд, заедно с братята си, се намеси в бизнеса на тези копелета. Жената на Ейдолон – Тейла – им помогна да се доберат до смъртните, които тайно се бяха сговорили с демоните и бяха станали активни участници в операциите по изваждането на органи.

Обикновените демони вече можеха спокойно да си поемат дъх, но... за кратко. Изведнъж, преди няколко месеца, изчезванията и убийствата започнаха отново. И бяха още по-кървави от преди.

В далечния край на коридора се отвори врата и в подземие-ето се разнесе ехото на стъпки. Шейд се приготви за нападение, но неизвестният спря, преди да стигне до килията, където се бяха притаили двамата с Руна, застинали в очакване.

И едва когато се разнесоха викове, Шейд напълно осъзна неприятностите, в които се беше озовал.

Седнала върху малка купчина слама, Руна Вагнер се вслушваше във виковете на някаква жена, която стражите влачеха – видимо към среща с ужасна смърт.

Шейд потръпна. Мъжествените черти на лицето му не издаваха емоциите, които го разтърсваха по повод на случващото се около тях. Руна също се опитваше да вземе своите под контрол. Макар че нямаше как да повтори изражението на Шейд: безчувствени, студени очи и зъби, проскръзващи с такава сила, сякаш се опитваше да ги заточи о камък.

От него се излъчваше толкова осезаема заплаха, която сякаш можеше да се пипне. Той дръпна веригата и разбра – също както и Руна преди него – че оковите щяха да издържат много повече от яростта на един демон.

Шейд насочи вниманието си към нея. И макар в настойчивия му поглед, с който я огледа от главата до петите, да нямаше нищо сексуално, Руна усети как желанието ѝ запулсира там, където тя го смяташе за мъртво от много време. Мъртво заради него.

– Теб биха ли те?

– Нито веднъж, откакто съм тук – но се усмихна, щом си спомни за насиненото си око. Но освен него и няколкото драскотини, тя беше добре.

– Сигурна ли си? – Шейд се изправи на колене и я хвана със свободната си ръка за прасеца.

Руна се опита да се отдръпне, но той с лекота я задържа на място.

– Не ме докосвай.

– Леко, мила. Просто те проверявам. – Гласът му беше дрезгав и звъчен, естествен в своята чувственост. – По-рано докосванията ми ти харесваха.

– Да, но това беше до момента, в който те заварих с двете вампирки в леглото. Ах, да – и преди да узная, че си демон.

– Само едната от тях беше вампир.

Дори дишането на Руна спря от гняв.

– И това е всичко, което можеш да кажеш в свое оправдание?

– Не съм от разговорливите.

– Невероятно – измърмори тя. – Ти ме излъга, изневери ми и дори не ти достига смелост за едно просто „извинявай“?

Шейд отмести ръката си и седна, свил единия крак под тялото си, а другия – прегънал в коляното. После се втрени в стената, а дългата черна до раменете коса, скри изражението на лицето му.

– Много жалко, че си ме възприемала като човек. Никога не съм го твърдял.

– Ти, разбира се, можеш да ме сметнеш за луда, но нима трябваше първо да те попитам дали си човек? – гневно подхвърли тя. – Макар че – да, явно е трябвало. Тогава за мен

нямаше да е такъв шок да видя истински вампир и... която и да беше другата в постелята с теб.

– Не мислех, че ще дойдеш. Каза, че ще си заета.

– Исках да те изненадам.

Да, беше се получило страхотно! Руна беше отишла при него с торби, напълнени с продукти за романтична вечеря.

Щом влезе в апартамента му, веднага чу звуците, които се носеха от спалнята. Усети как коремът я присвива от лошо предчувствие и тихо прекоси по коридора. А после отвори вратата.

Шейд лежеше по гръб по диагонал на леглото, докато краката му опираха в пода. Върху тялото му бавно се движеше гола жена, заровила лице в извивката на врата му. Сигурно Руна беше издала някакъв звук, защото Шейд обърна глава към нея и я погледна с горящите си със златист пламък очи. Беше чисто безумие, но първото нещо, за което си помисли Руна, беше, че никога не е виждала очите му, докато правеха любов. Той винаги ги затваряше или криеше лице в косата ѝ, или я любеше в поза, в която беше зад нея.

– Ще се присъединиш ли? – попита Шейд и тя едва тогава забеляза стоящата на колене жена, приведена над слабите му.

Тази, която го беше яхнала, повдигна глава. От брадичката ѝ капеше кръв, но щом се усмихна, в устата ѝ проблеснаха зъби. Върху шията ѝ имаше кожен нашийник с шипове, чиято верига Шейд стискаше в юмрук.

Руна застина, безсилна да се справи с шока и ужаса, а вампирката се наведе към гърдите му, близна зърното му и отново започна да се движи. Шейд простена, впи пръсти в бедрата ѝ и се изви срещу нея.

Тя не издържа и просто изхвърча навън. Руна бягаше и хлипаше, и... и от единия кошмар скочи право в другия.

– Ти каза, че ще си заета – повтори Шейд, като я прикова на място с пронизителния си поглед. – Не те очаквах.

– И ти смяташ, че онова, което направи, е нормално? Да ми изневеряваш наляво и надясно?

Той опря лакът на коляното си. Изглеждаше толкова спокоен, сякаш да бъде залавян от упири дори му харесва.

– Не задавай въпроси, на които не искаш да получиш отговор.

– О! Направо умирам от желание да разбера!

– Не мисля.

– Колко си жалък!

– Каж ми нещо, което не зная.

– Обичах те. – Тишината се стовари върху им подобно на секирата на палач. *О, боже!* Нима тя наистина го беше казала? И то на глас? Но ако съдеше как кръвта се отдръпва от лицето му, явно го беше сторила; беше открила душата си и се беше превърнала в посмешнице. – Не се безпокой – веднага се опита да заглади ситуацията тя. – Всичко това е в миналото. Ти си в миналото.

Шейд се наведе напред.

– Това е добре. Ти знаеш ли *кой съм аз* всъщност?

– Ти си Семинус. – Руна кимна към плетеницата от черни символи, които се извиваха по дясната му ръка от пръстите до гърлото и които по онова време тя смяташе просто за татуировка. Но откакто разбра, че Шейд се беше родил с тези знаци, разбра и каква информация носеха те за предците му няколко поколения назад. Най-горният символ – невидящо око – беше неговият личен знак, появил се след първия стадии на съзряването му, когато Шейд бе навършил двадесет години.

– И?

Тя напрегнато се усмихна.

– След онази нощ няколко месеца изучавах документи за твоя вид. – Макар че те всъщност не бяха много. Не, за инкубите бяха написани цели томове, но Семинусите се оказаха толкова редки, че Руна успя да събере за тях само повърхностна информация.

– Тогава знаеш, че това е заложено в природата ми...

– В твоята природа? – Тя беше обхваната от гняв. Гняв, който смяташе за погребан дълбоко. – Аз мога да разбера, че преминаваш в перманентно възбудено състояние. И мога да разбера, че жаждата ти за секс не се поддава на контрол. Но знаеш ли какво? Не ми пука. Ти ме накара с измама да ти се отдам. Като използва феромоните си и пусна в ход някакви ваши специфични трикове. Ти ме лъжеше, като ми позволяваше да вярвам, че си човек. – Тя би могла да продължи и по-нататък в този дух и да разкаже колко измамена се беше почувствала онази нощ, когато разбра истината. Но

сега от значение беше само фактът какво се беше случило, след като избяга от квартирата му. – Ти разби живота ми – изрече бързо тя.

Всъщност самата тя си го беше разбила още преди появата на Шейд в онова кафене. Той просто беше задълбочил ситуацията.

– По дяволите! – изръмжа той. – Сега наясно ли си защо се придържам към правилото никога да не се чукам със смъртни повече от един път. Толкова сте досадни.

Руна се втрени в него и изсумтя.

– Ти какво, подиграваш ли ми се? Смяташ, че животът ми е отишъл на кино само защото си ме съблазнил? И си разбил сърцето ми?

– Ами... да – отговори Шейд и присви рамене.

Ама! Че! Негодник!

Тя изръмжа и застана в нападателната поза на хищник толкова бързо, че Шейд рязко се отдръпна назад. Веригата, която я удържаше, започна да звънти – толкова силно трепереше тя от гняв. Кожата ѝ се напрегна, челюстите я заболяха... Беше прекалено близо да пусне на свобода вътрешния си звяр.

– Ти, самовлюбен кучи син такъв! – стовари тя юмука си в гърдите на Шейд и веднага почувства удовлетворение, щом чу стона, който се изтръгна от гърлото му. – Да, бях разстроена онази нощ, но с времето щях да го преживея. Само че не успях да го направя. Защото, след като си тръгнах от теб, ме нападнаха. Раниха ме и ме оставиха да умирам. И ти щеше да го знаеш, ако онази вампирка не стенеше в ухото ти точно в този момент. Ти щеше да чуеш виковете ми.

Погледът на Шейд се изостри, а очите му се превърнаха в черни кристали.

– Някой ти е причинил болка?

– Нима трябва да повярвам, че не ти е все едно?

Той взе ръцете ѝ в своите.

– Ако искаш вярвай, ако искаш – недей, но аз не съм чудовище.

Руна се разсмя. Горчиво и измъчено.

– Ти не си, но затова пък аз съм чудовище. – Тя се приближи повече. – И това е по твоя вина, Шейд. Сега аз съм шибан шифтър.